

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně:

S. B.

státní příslušnost Ukrajina,
zastoupena Mgr. Michalem Poupětem, advokátem
sídlem 110 00 Praha 1, Konviktská 24

proti

žalované:

Policie České republiky

Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2020 č.j. CPR-20836-3/ČJ-2020-930310-V230 a č. j. CRP 20836-2/ČJ-2020-930310-V230, o správním vyhoštění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalované, jimiž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek ze dne 8. 5. 2020 č. j. KRPT-146424-60/ČJ-2018-070022, kterým žalobkyni bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, a dále odvolání proti rozhodnutí ze dne 8. 5. 2020 č. j. KRPT-146424-60/ČJ-2018-070022, jímž jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou 1 000 Kč. Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně jí byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do deseti dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo rozhodnuto, že dle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovanou potvrzeno.
2. Žalobkyně toliko obecně namítala, že „celé řízení o správním vyhoštění bylo zcela v rozporu s českými, ale i evropskými právními předpisy, neboť její jednání nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů, což ostatně dokládá i prohlášení Evropské komise, které má správní orgán k dispozici, ale také je uvedené správní řízení zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které již ve svém odvolání namítala“. Krajský soud konstatuje, že tyto formulace ovšem nejsou řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobkyně neuvedla konkrétní skutečnosti či právní úvahy, o které opírá svá tvrzení. Odkaz na obsah odvolání nepostačuje. Žalobní body musí být obsaženy v žalobě, jak plyne z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rámec soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalobkyně vymezila až v druhém odstavci, bodu II. žaloby, v němž vyslovila nesouhlas se závěrem správního orgánu, že vykonávala na území České republiky práci neoprávněně, jelikož k tomu neměla platné povolení. Správnímu orgánu vytkla, že neaplikoval ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání zaměstnanců v rámci poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření pro žádost jejího zaměstnavatele i Evropská komise. Ačkoliv opakovaně předkládala důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat uvedené ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno. Dále uvedla, že žaloba směřuje i proti souvisejícímu rozhodnutí o zamítnutí jejího odvolání, a to proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.
3. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Odkázala jak na odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak na rozhodnutí nalézacího správního orgánu a na nashromážděný spisový materiál.
4. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Krajský soud přezkoumal žalobu v souladu s ustanovením § 75 s.ř.s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu. Soud neshledal vady napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil:

- Z úředního záznamu ze dne 21. 6. 2018 plyne, že téhož dne byla provedena pobytová kontrola v objektu společnosti Bidfood Opava s. r. o., sídlem V Růžovém údolí 553, Kralupy nad Vltavou (dále jen „Bidfood Opava s. r. o.“) na ulici Těšínská 1006/1 v Opavě. Na pracovišti ve výrobním procesu byli kontrolováni cizinci. Žalobkyně byla přistižena při výkonu pracovní činnosti, konkrétně při výrobě a balení mražených polotovarů.
- Ve spise je fotokopie cestovního pasu žalobkyně č. X s polským národním vízem č. X, typu „D Mult“, účel vydání 05A s dobou pobytu 180 dnů, s platností od 8. 6. 2018 do 4. 12. 2018.
- Dne 21. 6. 2018 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení oznámením o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění včetně poučení a téhož dne byl s žalobkyní sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočníka. Žalobkyně po seznámení s podklady pro rozhodnutí v rámci svého vyjádření uvedla, že nebude vypovídat a neodpověděla na žádnou z položených otázek.
- Ze závazného stanoviska ev. č. ZS 42595 ze dne 22. 6. 2018 plyne, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné.
- K dotazu na úřad práce, zda byla u žalobkyně splněna povinnost dle zákona o zaměstnanosti v souvislosti s výkonem práce na území České republiky, bylo sděleno, že žalobkyni bylo vydáno Úřadem práce, krajskou pobočkou v Ostravě, kontaktním pracovištěm v Opavě, rozhodnutí o povolení k zaměstnání č. j. OPA-4/2020 na období od 24. 2. 2018 do 22. 5. 2018 pro zaměstnavatele Fortuna Kapital Invest s. r. o., IČ 03683753 s místem výkonu práce Opava, ulice Těšínská 1006/1 na pozici pomocný dělník ve výrobě.
- Na dotaz správního orgánu společnost Bidfood Opava s. r. o. v podání ze dne 2. 7. 2018 uvedla, že žalobkyně a další cizinci nejsou jejími zaměstnanci, pracují pro společnost Nerest-M s. r. o., Čelákovice, Masarykova 223/13 a společnost Fortuna Kapital Invest s. r. o., Praha 5, Zlíčín Sazovická 488/6.
- V rámcové smlouvě o dílo uzavřené společností Bidfood Opava s. r. o. jako objednatelem a společností Fortuna Kapital Invest s. r. o. jako zhotovitelem ze dne 1. 11. 2017 se podává, že dílem se dle této smlouvy rozumí balící, manipulační a ostatní práce balení prováděné na adrese: a) Palhanecká 302/14, 747 07 Opava – Jaktář, b) Těšínská 1006/1, 746 01 Opava – Předměstí.
- Správnímu orgánu byly dále předloženy fotokopie „smlouvy o poskytování příhraničních služeb“ sepsané mezi společností PRACMAX jako dodavatelem a Fortuna Kapital Invest s. r. o. jako odběratelem dne 2. 10. 2017, v níž obě strany prohlásily, že dodavatel bude pro odběratele provádět dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky, a to prostřednictvím zaměstnanců dodavatele, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatele usazeným v jiném členském státu Evropské unie

- přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, na dobu určitou do 31. 12. 2018.
 - Ve správním spise jsou dále dokumenty, a to pracovní smlouva žalobkyně se společností Pracmax Sp.Zo.O v polském jazyce, dodatek pracovní smlouvy v polském jazyce a Karta vstupního školení BOZP a hygieny ze dne 14. 6. 2018 prováděné firmou Pracmax Sp.Zo.O., na všech dokumentech chybí podpis žalobkyně. Podpis žalobkyně schází i v dalších dokumentech, a to pracovní smlouvě a v dodatku pracovní smlouvy ze dne 13. 6. 2018, v níž jsou jako účastníci smlouvy označeni žalobkyně a společnost Pracmax Sp.Zo.O.
 - Z podnájemní smlouvy uzavřené mezi společností Bidfood Opava s. r. o. jako nájemcem a Fortuan Kapital Invest s. r. o. jako podnájemcem dne 1. 11. 2017 se podává, že na základě Rámcové smlouvy o dílo ze dne 1. 11. 2017 poskytuje podnájemce nájemci určitá plnění v nemovitostech, které jsou předmětem nájmu. Podnájemné činí 4 000 Kč bez DPH měsíčně.
7. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, a zařadit cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
8. Soud nesouhlasí s žalobní námitkou, že správní orgán odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání zaměstnanců v rámci poskytování služeb, s tvrzením, že žalobkyně je zaměstnankyní polské společnosti PRACMAX a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb se zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES.
9. Na projednávanou věc lze vztáhnout závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017-31, v němž NSS uvedl, že „ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat jednak v souladu s účelem a systematikou zákona o zaměstnanosti, jednak v souladu s právem Evropské unie, neboť se jedná o implementaci zásady volného pohybu služeb dle čl. 56 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“). Podle článku 56 SFEU „*podle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb*“. Podle článku 57 SFEU „*za služby se podle Smluv pokládají výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob*“. Svobodu volného pohybu služeb lze podle článku 52 v souvislosti s článkem 62 SFEU omezit z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví. Pojem „*vyslání v rámci poskytování služeb*“, je používán směrnicí 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb. Vysláním pracovníků za účelem poskytování služeb se podle čl. 1 odst. 3 směrnice 96/71/ES rozumí, pokud podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského

státu „na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem“ [písm. a)]; nebo pokud podnik vyšle „pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem“ [písm. b)]; nebo pokud „jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé“ [písm. c)]. V bodu 4 odůvodnění směrnice 96/71/ES se k působnosti směrnice uvádí, že „poskytování služeb může spočívat buď v provedení prací podnikem na jeho účet a pod jeho vedením, na základě smlouvy uzavřené mezi tímto podnikem a stranou, pro kterou jsou služby určeny, nebo v poskytnutí pracovníků pro jejich využití podnikem v rámci veřejné či soukromé zakázky“. Je třeba poznamenat, že účelem směrnice 96/71/ES je koordinace právních předpisů členských států stanovením seznamu vnitrostátních pravidel, která musí členský stát uplatňovat na podniky usazené v jiném členském státě, které vysílají pracovníky na jeho vlastní území v rámci nadnárodního poskytování služeb. Jejím primárním cílem je tak ochrana pracovníků (srov. zejména čl. 3 odst. 1 směrnice 96/71/ES a body 13 a 14 jejího odůvodnění). Soudní dvůr však se směrnicí pracuje jako s užitečným vodítkem při posuzování jiných aspektů vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (např. povinnosti získání pracovního povolení pro pracovníky z třetích států).“

10. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku dále konstatoval, že „Soudní dvůr se problematikou vysílání pracovníků z třetích zemí v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu ve své judikatuře opakovaně zabýval. Již v rozsudku ze dne 17. 12. 1981, *Webb*, C-279/80, Sb. rozh., s. 3305, Soudní dvůr konstatoval, že poskytování pracovní síly je službou ve smyslu tehdejšího článku 60 Smlouvy o založení evropského hospodářského společenství (nyní čl. 56 SFEU). Zároveň však zdůraznil, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí, neboť ovlivňuje jak vztahy na trhu práce, tak oprávněné zájmy dotčených pracovníků (rozsudek *Webb*, bod 18). V rozsudku ze dne 27. 3. 1990, *Rush Portuguesa proti Office national d'immigration*, C-113/89, Sb. rozh., s. I-01417, Soudní dvůr vysvětlil rozdíl mezi agenturním poskytováním pracovní síly a subdodavatelskými službami. Pracovníci vyslaní do jiného členského státu za účelem splnění zakázky se po dokončení stanovené práce vrátí zpět do domovského členského státu svého zaměstnavatele a neusilují tak o začlenění na pracovní trh druhého členského státu (rozsudek *Rush Portuguesa*, bod 15). Naopak podnik, jehož hlavním předmětem činnosti je zprostředkování zaměstnání, byť se také jedná o poskytovatele služeb, provozuje činnost, která přímo směřuje k začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu (rozsudek *Rush Portuguesa*, bod 16). Členský stát proto může ověřovat, zda podnik usazený v jiném členském státě, který vysílá na jeho území pracovníky třetích států, nevyužívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k poskytnutí dané služby, například dováží pracovníky za účelem zprostředkovat jim zaměstnání nebo je poskytnout jiným zaměstnavatelům (rozsudek *Rush Portuguesa*, bod 17).“

11. NSS odkázal i na rozsudek ze dne 10. 2. 2011, *Vicoplus SC PUH a další proti Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid*, C-307/09 a další, Sb. rozh., s. I-00453, v němž Soudní dvůr za použití směrnice 96/71/ES definoval kritéria umožňující určit, zda poskytovaná služba představuje poskytování pracovníků jako pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES, či zda se jedná o dočasné vyslání pracovníků do jiného členského státu za účelem provedení prací v rámci poskytování služeb jejich zaměstnavatelem ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES [Soudní dvůr se blíže nevěnoval poskytování pracovníků v rámci skupiny podniků dle čl. 1 odst. 3 písm. b) směrnice 96/71/ES, které není relevantní ani pro nyní posuzovanou věc]. Dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristická okolnost, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (rozsudek *Vicoplus*, bod 51). V citovaném rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že s ohledem na zvláštní povahu služby spočívající v poskytování pracovní síly, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí strana, pro kterou jsou služby určeny, jsou členské státy oprávněny podříditi takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (rozsudek *Vicoplus*, body 28, 29 a 41).
12. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017-31 konstatoval, že rozsudkem ze dne 11. 9. 2014, *Essent Energie Productie*, C-91/13, Soudní dvůr závěry rozsudku *Vicoplus* upřesnil. Dle Soudního dvora není paušální požadavek na získání pracovního povolení pro cizince ve všech případech přeshraničního poskytování pracovní síly přiměřený. Požadavek na získání pracovního povolení je odůvodněný naléhavým důvodem obecného zájmu na ochraně před narušováním pracovního trhu pouze v případě, že podnik usazený v jiném členském státě, který vysílá na jeho území pracovníky z třetího státu, využívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k poskytnutí dané služby, např. k zprostředkování zaměstnání, které přímo směřuje k začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu (rozsudek *Essent Energie Productie*, body 51 a 52). Pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení (rozsudek *Essent Energie Productie*, bod 57, ve spojení s body 122 a 127 stanoviska generálního advokáta Y. Bota ve věci *Essent Energie Productie*, C-91/13). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.
13. Soud má za to, že žalobkyně vykonávala v České republice u společnosti Bidfood Opava s.r.o. pracovní činnost bez pracovního povolení. Výkon práce u této společnosti neměl povahu služby poskytované jeho zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České

republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že předloženými písemnostmi žalobce sice deklaroval, že na území České republiky vystupoval jako zaměstnankyně společnosti PRACMAX, v průběhu správního řízení ovšem bylo zjištěno z těchto listin, že žalobkyně do České republiky byla svým polským zaměstnavatelem vyslána ihned v den uzavření pracovní smlouvy. Polsko se proto v daném případě vůbec nemohlo stát místem běžného výkonu práce žalobce, když od samého počátku jím byla pouze a jediné Česká republika. Žalovaný tedy správně dovodil, že je zřejmé, že šlo výlučně o poskytnutí pracovní síly cizince pro potřeby jiné společnosti. Ohledně společnosti PRACMAX bylo rovněž zjištěno, že uvedená polská společnost je podle Polského národního soudního rejstříku polskou agenturou práce, Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR není vedena v seznamu agentur práce a svou činnost tedy na území ČR legálně vykonávat nemůže. Za situace, kdy v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně pro polského zaměstnavatele PRACMAX SP. Z O.O na území Polska nikdy nepracovala, nemohla jím tedy být ani vyslána k poskytování služeb dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti č. 435/2004. K pracovní činnosti na území České republiky potřeboval vlastnit povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Soud souhlasí se správními orgány, že pro uvedenou firmu žalobkyně pracovala pouze v České republice. Pracovní smlouva s firmou PRACMAX byla uzavřena s výlučným cílem, aby žalobkyni formálně legalizovala její činnost na území České republiky. Pracovní vízum vydané žalobkyni k zaměstnání v Polské republice ji neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území České republiky. Výkon práce na území České republiky byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelkou takového povolení, takže vykonávala závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Je nepochybné, že naplnila skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. Soud souhlasí rovněž s žalovaným, že pracovní činnost žalobkyně byla činností agenturního zaměstnance a její povaha zjištěná v rámci realizované pobytové kontroly tomu také odpovídala. Tuto formu podnikání lze dovodit i z obsahu žalobkyní předložené smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené mezi společností PRACMAX a společností FKI. Je zřejmé, že předmětem zmíněné smlouvy je provádění dokončovacích stavebních prací, balících a úklidových prací na území České republiky, je stanoven čas plnění smlouvy, podmínky a způsob provádění vyjmenovaných pracovních činností prostřednictvím zaměstnanců vyslaných na území ČR. Smlouvou ovšem není stanoveno zhotovení žádného konkrétního díla na konkrétním místě. Vyslání žalobkyně do České republiky tak představovalo samotný předmět poskytování služeb a žalobkyně plnila své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který ji využíval. Ve smyslu kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku Vicoplus se proto jedná o vyslání za účelem poskytnutí pracovní síly. Síť smluvních vztahů představuje pouze formální zástěrku faktickému poskytnutí ukrajinských pracovníků polskou společností k manuální práci u české společnosti (k účelovému řetězení smluvních vztahů viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 3. 2006, Emsland-Stärke, C-94/05, Sb. rozh., s. I-02619).

14. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti výroku tohoto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů od dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních k Nejvyššímu správnímu soudu se sídlem Brno, Moravské náměstí 6 a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 3. 2. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně